

האגדה

(Tempio)

פתאום יצא איש מתוך מעגל הרוקדים והתקרב אלי... מיד הכרתי אותו. זה היה אנדראה, הסנדק שלי, ידיד ישן. הרגשתי שרגלי רועדות – אנדראה כבר מת לפני חמש שנים! אנדראה התקרב אלי ובחייך אמר בקול שקט: "אתה נמצא בין המתים, ידידי. אם לא תברח מכאן מהר, מחר תהיה כבר אחד מאתנו. אם אתה רוצה, אני יכול להציל אותך מן המוות. תכנס, תכנס אפילו לרקוד אתנו, אך כאשר תרצה ללכת, תשיר את המלים האלה: "... ולחש לי חרוז קסמים. קפצתי ורקדתי עם המתים, כולם בלבוש לבן. עם הזמן הם התקרבו אלי יותר ויותר ולבסוף כמעט ומנעו ממני לנשום. אז הפסקתי לרקוד ושרתי את חרוז הקסמים של אנדראה:

*שירו ורקדו אתם,
כי עכשיו החגיגה היא שלכם.
כאשר תגיע שלנו,
אז אנו נשיר ונרקוד.*

בקושי גמרתי לדקלם את המלים האלה, והמתים זרקו את עצמם לאדמה. רצתי החוצה מן הכנסייה וברחתי כל עוד נפשי בי. ולעולם לא אשוב לשם.

מעבר לאגדה..

לאנשי טמפיו יש תיאוריה משלהם על מה שצפוי לנו אחרי המוות. אולי בשביל להתנחם המציאו את החגיגות האלה, בהן נפשות הנפטרים רוקדות וחוגגות. אך אף על פי שהמציאו שמחה רבה עבור המתים, הם מעדיפים להישאר בחיים. פטרו באמת עשה הכל על מנת לשוב אל כפרו.

לפטרו אין עוד יד יציבה כמו פעם, אך בנעוריו היה צייד גדול. לא הייתה ארנבת, אפילו המהירה ביותר, שנמלטה מכדור עופרת של רובהו. עכשיו בזקנתו הוא יושב על שרפרף לפני דלת הבית. מדי פעם הילדים ניגשים אליו ומבקשים: "פטרו, ספר לנו סיפור." משום שסיפוריו של פטרו הם מופלאים – אף פעם אי אפשר לדעת מה אמת ומה חלום.

פעם אחת ספר את הסיפור הזה:

היה ערב ספטמבר כמו עכשיו. שקט היה בשדות מסביב. אי אפשר היה לשמוע קול אדם או חיה, רק הרוח הייתה לי לחברה. הלכתי לאט עם הרובה תלוי על הכתף. פתאום ראיתי בין השיחים חזיר בר קטן ושמן. הורדתי את הרובה ו.. בום.. בום.. החיה שכבה על הארץ. הרמתי אותה על הכתפיים והמשכתי בדרכי. בינתיים ירד הלילה. הלכתי והלכתי עד שמצאתי כנסיית כפר קטנה מוארת כולה. התקרבתי ושמעתי שירה של שיכורים וצחוק של אנשים חוגגים. כשהבטתי טוב נראתה לי גם הכנסייה רוקדת בעצמה. עצרתי על מנת לשמוע יותר טוב ואמרתי לעצמי: "עם החזירון הזה ועם האנשים העליזים רבים כל כך אפשר להכין חגיגה קטנה. אוכל להמשיך בדרכי מחר בבוקר אחרי האוכל והשתיה."

כנסתי אל הכנסייה עם החזירון על הכתפיים, מוכן לשימו על שיפוד עבור כל החבורה. היו שם גברים ונשים שרקדו במעגל וכאשר ראו אותי צעקו: "ברוך הבא" וניסו מיד להכניסני אל מרכז המעגל. הייתי מוקסם. כל כך הרבה אנשים שאף פעם לא ראיתי! וכמה שמחה!